

han ikke givet sin Stedfortræder nogen Instruktion om, at der var klaget over det urigtige Regnskab, og han har ikke paa- lagt ham at paase, at det ikke gentog sig. Endvidere har Stedfortræderen, som jo har været kendt med hele Beretningen, og som maa have haft den til Disposition, ikke paa eget Initiativ grebet ind.

Alt dette har Højesteretssagfører Bülow i sit Vidneforhør for Højesteret paa- peget, og det er ved Nationalbankdirektør Greens Erklæring til fulde bekræftet Punkt for Punkt. Derfor er det umuligt ikke i dette Øjeblik at bemærke, at 9. Juli-Erklæringen byggede paa Nødvendigheden af Offentlighedens Vildledning. Den højt- ærede Statsminister har her i Folketinget under en af de bevægede Dage, hvor det konservative Folkeparti, oprørt over, hvad der var foregaaet, truede ham paa Livet, erklæret, at han ikke havde villet vildlede, altsaa at hans Meddelagtighed i Juli-Er- klæringen ikke indeholdt noget forsætligt vildledende; men i saa Fald indeholdt 9. Juli-Erklæringen en Vildledning af Offent- ligheden ved en grov Uagtsomhed. Man kan endvidere ikke undlade at bemærke, at selve 9. Juli-Ordnningen, dens Hemme- ligholdelse af alt, hvad der knyttede sig dertil, krævede, at et saadant Forhold som det, der har været Genstand for denne Diskussion mellem Højesteretssagfører Bülow og Nationalbankdirektør Green, ikke blev bekendt for Offentligheden, thi en Rettelse i Landmandsbankens Regnskab i Juli og August vilde i samme Øjeblik have rejst for Offentligheden Spørgsmaalet om, hvad det var, der foregik, siden noget saadant skete, og under den Ængstelse, hvor- med de, der havde skabt hele Juli-Ord- ningen, fulgte dens Forløb, de stadige Meddelelser om, hvorledes den svigtede paa afgørende Punkter, vilde en Offentlig- gørelse af Landmandsbankens virkelige Forhold med Hensyn til dens Interesse i egne Aktier have været skæbnsvanger for Ordningen. Man kan ikke undgaa at be- mærke, at Sagen først bliver berigtiget af Statens Embedsmænd, Handelsministeren og Bankinspektøren, efter at Juli-Rekon- struktionen er brudt sammen.

Jeg maa endvidere sige, at hele dette Forhold stiller Bankinspektørens Valg til Nationalbankdirektør midt under Under- søgelsen af Landmandsbanksagen i en sær- lig skarp Belysning, og atter her rejser sig det Spørgsmaal, om der i Statens For- hold til Loven gælder et ringere Ansvar end det Ansvar, som Højesteret har fast- slaet for Aktieselskabers Bestyrelser og

Direktører. Jeg haaber, at Rigsdagen vil erkende, at er der noget Sted et Ansvar for, at Loven kommer til at gælde fuldt ud, maa det være i Statens Forhold til Loven.

I en Tale om dette Forhold nævnte det ærede Medlem Hr. Pürschel, at han af Bankkommissionens Dokumenter bl. a. med særlig Interesse afventede Beretningen om — jeg skrev Ordene ned, jeg har ikke det stenografiske Referat endnu — Landmands- bankens Indflydelse og Fremfærd ved Stift- telsen af det amerikanske Statslaan. Det ærede Medlem Hr. Pürschel har en Gang tidligere i en Tale fremholdt forskellige Spørgsmaal vedrørende dette Laan, og da Sagen derefter syntes at gaa i Staa, for- anledigede dette mig til i Finansudvalget at fremskaffe Dokumenterne vedrørende disse Statslaan, og efterhaanden lykkedes det os til sidst — ved den højtærede Ju- stitsministers Bistand, ikke ved Stats- og Finansministerens Bistand — at faa en Meddelelse fra Bankkommissionen ved- rørende dette Laan. Denne Meddelelse modtog vi den Dag, Rigsdagen var inde i Anledning af den ekstraordinære Indkal- delse vedrørende den russiske Traktat, og jeg stillede da en Forespørgsel til den højtærede Stats- og Finansminister, gaaende ud paa, om han vilde udtale sig for Tinget om de nu i Bankkommissionens Medde- lelse til Finansudvalget omhandlede For- hold. Denne Forespørgsel nægtede det høje Ting Fremme; jeg tror ikke, det er ofte, det høje Ting har nægtet Fremme af en Forespørgsel, der kun er formet som en Opfordring til en Minister om at udtale sig om et bestemt Spørgsmaal. Man har senere i Venstres Presse sagt, at jeg havde jo faaet Oplysningen, og saa behøvede jeg ikke at spørge. Jeg spurgte selvfølgelig ikke om den Oplysning, Bankkommissionen havde givet, men jeg bad den højtærede Minister om for sit Vedkommende at ud- tale sig om de Forhold, der her var op- lyst, og som i saa høj Grad vedrører den højtærede Ministers Administration med Hensyn til disse Laan. Jeg gentager nu denne Forespørgsel paa et Tidspunkt, da dens Fremme ikke lader sig nægte, og det staar nu til den højtærede Minister, om han vil svare eller ikke. Men i alt Fald kommer der jo en Dag — det maa man dog haabe —, da Bankkommissionens Dokumenter, ogsaa det af det ærede Med- lem Hr. Pürschel særlig nævnte, kommer paa Tingets Bord, og saa bliver der ingen Mulighed for at undlade at svare, hvis den højtærede Statsminister da er i Tinget paa den Dag.